

[Lawaetz]

gen, det er en kritik imod, at det ikke er kommet til at fungere, som man forventede af det. Og den kritik er rejst fra alle sider. Følger vi blade, fjernsyn, radio, vil man høre, at det lige så vel er arbejderne, der er utilfredse med den måde, det fungerer på. Det er noget af en parodi, at man midt i denne vældige arbejdsløshed har svært ved at få besat en række ledige pladser. Med andre ord fungerer systemet ikke, som det skal.

De mange årsager skal vi ikke komme ind på nu, men der er en dobbeltvirkende årsag, og den er ganske enkelt, at de mennesker, der skal anvise arbejde, ikke kender de arbejdssøgende tilstrækkeligt, og de kender heller ikke tilstrækkeligt de virksomheder, der skal have arbejdskraften. Med andre ord er vores forslag fortsat, at arbejdsanvisningen skal tilbage til fagforbundene, hvor det foregår på en helt anden måde. Man har kendskab til markedet, til arbejdspladserne, og man har et menneskeligt kendskab til de folk, der skal ud og have arbejde. Derved ville man undgå en masse misforståelser. Man ville undgå – der er et ord, der hedder arbejdsvægring, men det må man ikke sige, det er næsten forbudt, men man ville også undgå en lang række beskyldninger for arbejdsvægring, hvis arbejdsanvisningen igen blev foretaget af folk, der virkelig har forstand på det.

At mit parti naturligvis blander økonomien ind i det, det er klart, fordi arbejdsformidlingen koster en masse penge, og med den sædvanlige måde at ordne tingene på tror man, at man kan løse problemet ved at ansætte dobbelt så mange. Dermed har man ikke løst kernen i problemet: at skabe den kontakt, der skal til for at få folk på de rigtige pladser, i det rigtige miljø og til den rigtige løn.

Derfor kan vi støtte DKPs forslag, hvad angår at flytte arbejdsformidlingen tilbage til fagforbundene.

Nu har arbejdsministeren lige sagt, at man overvejer – det ved jeg selvfølgelig i forvejen – at inddrage fagforbundene, men det har den svaghed, at man igen laver et dobbeltapparat, hvor der bliver problemer med, hvem der skal gøre det ene, og hvem der skal gøre det andet, og at man i øvrigt bibeholder det store, kostbare arbejdsformidlingsapparat.

Vi kan som sagt støtte den del af DKPs forslag, der vedrører tilbageførelsen af ar-

bejdsformidlingen. Hvad resten angår, kan jeg slutte mig til, hvad arbejdsministeren sagde. Så sent som i forgårs har vi drøftet de øvrige problemer i arbejdsmarkedsudvalget, og jeg tror på, at arbejdsministeren vil fremme disse ting, således at jeg vil nøjes med at udtale, at vi alle sammen er enige om, at det er fantastisk vigtige problemer, der ligger på bordet; om vi så er enige om, hvordan det skal løses, det vil vise sig. Her må vi igen sætte grammofoenen i gang og sige, at vi er nødt til nogle år frem i tiden at spare her i landet. Men vi tilsiger en velvillig behandling, hvis det kommer frem nu.

Mette Madsen (V):

Da mit partis ordfører, hr. Johan Philipson, ikke kan være til stede i dag, skal jeg på venstres vegne anføre, at vi vil afvente de forslag, som ministeren har bebudet i et samråd med arbejdsmarkedsudvalget.

Palle Simonsen (KF):

Man kan dele dette forslag op i to hovedafsnit. Det ene har med selve arbejdsformidlingen at gøre, og det andet har med en lang række foranstaltninger for de langtidsledige at gøre.

Hvad det sidste angår, vil jeg – som også andre ordførere har været inde på – for det første sige, at der er jo gennemført et såkaldt augustforlig II med en række foranstaltninger, og ministeren arbejder med konkrete forslag, så lad os nu afvente og se, hvad der kommer ud af dette. Jeg vil ikke på dette tidspunkt tage stilling til de enkelte punkter, som ministeren var inde på, men bare sige: lad os nu se udformningen af dette, inden vi går videre på dette område.

Hvad angår det andet afsnit, spørgsmålet om arbejdsformidlingen, må man nok sige, at det er jo en sag, vi efterhånden har diskuteret i dette folketing utallige gange, og der har ikke været tvivl om fra den konservative folketingsgruppes side, at vi ville stå fast på det system, som er indført i 1969 gennem den såkaldte arbejdsformidling.

På den anden side må vi også erkende, at efterhånden som tiden er gået og dette system ikke er kommet til at fungere tilstrækkeligt effektivt, så er der behov for at nyvurdere nogle af de måder, hvorpå systemet fungerer. Jeg hæftede mig ved, at arbejdsmini-